

Noms per a un pacte de país (3)

written by Redacció Unilateral | 31 de desembre de 2016

Tercer lliurament referit als membres de l'òrgan coordinador del **Pacte Nacional pel Referèndum**. Repassem la biografia política de Carme-Laura Gil i d'Itziar González. Anteriorment ja es van examinar les de Joan Ignasi Elena, Maite Arqué, Jaume Bosch i Francesc de Dalmasas.

Carme-Laura Gil i Miró: L'anti-Duran

(Benissanet, 1935) La més veterana dels membres del nou òrgan coordinador. Amb una llarga trajectòria política i de govern, molt directament implicada en el desenvolupament de l'ensenyament per part de la Generalitat des del 1980.

Filòloga i militant de Convergència Democràtica de Catalunya des de 1980, va ocupar càrrecs de gestió en la conselleria

d'ensenyament fins arribar a dirigir-la. Primer com a directora general de Batxillerat, després fou directora general de Batxillerat, de Professorat i Centres i de Planificació escolar (1981-1994). Immediatament fou la responsable directa, en tant que Comissària, de la creació d'una infraestructura que ja des dels seus inicis, va ser objecte de debat polític i acadèmic, el Museu d'Història de Catalunya (MHC). Entre el 1996 i el 1999, va ser diputada al Congrés de Diputats, però abandonà l'escó quan va ser nomenada Consellera d'Educació en la darrera etapa dels governs de Jordi Pujol (1999-2003). Finalment va ser diputada del Parlament de Catalunya entre el 2003 i el 2006.

Persona que s'ha definit clarament com a socialdemòcrata, feminista i republicana, en els darrers anys ha destacat pel seu posicionament clarament favorable al trencament de la federació CiU, i també per la seva oposició a la figura de Josep Antoni Duran i Lleida. Per Gil, UDC és la veritable dreta catalana, mentre que CDC era el centre-esquerra, i es mostrava partidària de minvar el protagonisme dels sectors més liberals dins del partit.

És una persona molt activa en la xarxa social, fet que contrasta amb la majoria de la seva generació, i escriu regularment un blog de reflexió política, [Coc Ràpid](#), que en moments puntuals ha tingut un gran ressò públic, com quan va esclatar l'Afer Pujol. Gil va recriminar-li d'haver "embrutat la seva història".

Itziar González i Virós: De pota negra a ovella negra... del socialisme

(Barcelona, 1967) Arquitecta i activista política i urbana. Filla de dos destacats ideòlegs del PSC, Josep Antoni González Casanova i Rosa Virós i Galtier. Ell, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Barcelona, i val a dir, profund admirador, i quasi diríem divulgador, del model iugoslau de federalisme multinacional en els anys 70s. Ella, la primera catedràtica de ciència política i la primera rectora d'universitat a Catalunya. Podem dir, doncs, que Itziar forma part d'aquest selecte grup de persones els pares dels quals van tenir un gran protagonisme polític social en els darrers anys del franquisme, la transició i la post-transició, i alguns dels quals ja han assolit posicions rellevants en la política actual.

Pujada, doncs, en un ambient familiar eminentment polititzat,

malgrat estudiar arquitectura i urbanisme, no va poder desprendre's de les implicacions polítiques, econòmiques i socials íntimament vinculades a l'ús de l'espai públic. Així va intervenir com a tècnica en el procés de participació ciutadana de la reforma de la Plaça Lesseps, en el 2002. A aquest li seguiren d'altres, i això va fer que assolís un cert renom. Així en les eleccions locals del 2007, va acceptar formar part de la llista electoral del PSC, encapçalada per Jordi Hereu. Va ser regidora del districte de Ciutat Vella, un dels més problemàtics per les importants pressions especulatives. Així el 2009, i de forma sobtada, va anunciar la seva dimissió, al·ludint que qui governava la ciutat era l'economia criminal. La pota negra s'havia convertit en l'ovella negra del socialisme institucional.

En els anys següents es va implicar en l'activisme ciutadà i en l'impuls d'iniciatives com el **Parlament Ciutadà** (2012), un espai de confluència de l'activisme per reflexionar sobre com passar de la democràcia representativa a la democràcia directa, o l'**Institut Cartogràfic de la ReVolta** (2013). El 2014, va co-escriure el llibre **Revoltes**, on es teoritza sobre l'empoderament i la repolitització.

Sobre la independència, en una entrevista va afirmar que cal anar molt amb compte perquè en la demanda de la creació d'un nou estat "poden quedar exclosos molts fragments de les classes populars que es podrien sentir naturalment vinculats".